

Mi a lényeg?

A vőlegény az esküvő napját idejében előkészítette az utolsó részletig. Megvette a drága jegygyűrűket, az öltönyt, a menyasszonyi ruhát a fátýollal együtt. Kinyomtatta a meghívókat és szétküldte barátainak és rokonainak. Kibérelt egy hajót; ott lett volna a nagyszerű menyegzői parti. Választékos menüt rendelt, finom borokkal, és a zenekar sem hiányzott, hogy a jó hangulatról gondoskodjon. A vőlegény túlradó örömmel valóban mindenre gondolt.

És akkor történt valami, amire senki nem számított. A menyegzőből nem lett semmi. A menyasszony két héttel a szép ünnepnap előtt meggondolta magát és lefújta az esküvőt. Hirtelen döntése úgy ért valamennyiünket, mint derült égből a villámsapás. Különösképpen sajnáltuk a csalódott vőlegényt, akinek most az összes meghívottal közölnie kellett, hogy az esküvő kúba esett.

Pusztán a fátýol nem tette a leányt még menyasszonnyá. Egyelőre csak „majdnem menyasszony” volt, akinek rá kellett volna bízni magát a vőlegényre.

Néhány évvel ezelőtt missziói előadást tartottam egy gyülekezetben. Végül maradt még időnk néhány kérdésre. Egy fiatalember megkérdezte: „Hogyan lett misszionárius?” Majdnem azonnal rávágtam: „Mint ahogy orvos, tanár, vagy asztalos lesz valaki. Tanulni kell, letenni a vizsgákat...”

Szerencsére azonban eszembe jutott egy jobb válasz: „Nálam ez a hívő életemmel volt kapcsolatban, Isteni elhívással és engedelmességemmel.”

A fiatalember tovább érdeklődött: „Hát azelőtt nem volt hívő?” „Nem, legalábbis nem úgy, ahogy a biblia érti” – válaszoltam – korábban, keresztyén életem csupán tradíciót jelentett. Hívő szüleim voltak, megkereszteltek, konfirmáltak, és évente párszor elmentem a templomba. De mindez nem tett igazi keresztyénné.”

Sok ember nem tudja, mi az igaz keresztyénség. Ezért lényeges a kérdés:

Ki az igazi keresztyén?

Az egyház dönti el? Egyesek szerint a zsinat határozza meg a mindenki számára érvényes normát. Mások azt állítják, minden ember üdvözül saját elképzelése szerint. Ez végzetes tévedés. Isten azt akarja, hogy igéjéhez igazodjunk, nem pedig téves emberi nézetekhez. Jézus Krisztust küldte a világ megmentőjének. Keresztyén az, aki Krisztussal közösségekben él. A Biblia azt mondja: „Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.” (1Ján 1,3) Senki nem lesz keresztyén kegyes cselekedetei által, csak azon az úton, amit Jézus a tudós Nikodémusnak mond: „Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (Ján 3,3). Négy lépésben mutatja meg az igazi keresztyénséghez vezető utat.

1. Vallj meg az Úr Jézusnak minden vételkedet, ami tudatos előtted! Isten ígéje azt mondja: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa vétkeinket, és megtisztítson minden hamisságtól.” (1Ján 1, 9).
2. Fogadd el hitben teljes bizalommal az Úr bocsánatát és megváltását! Ígérete a te számodra is érvényes: „Aki énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” (Ján 6, 37).
3. Add át Jézus Krisztusnak az uralmat életed felett! Aki ezt megteszi, annak azt ígéri: „Íme, én titeletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt, 28,20).
4. Keresd a közösséget más hívőkkel! Az első keresztyénekről ezt mondja az ige: „És foglalatosságok voltak az apostolok tudományában és a közösségekben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben.” (ApCsel 2,42).

Ezeket a pontokat nem merev módszerként kell értelmezni. Azonban senki nem lesz hívő a figyelembevételük nélkül. Jézus mindenkinek értékes új életet ad, aki Őt őszintén keresi. Neked sem fog csalódást okozni.

Krisztus elhívott követének

Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

Mi a legfontosabb?

Nyilván minden embernek megvannak a maga problémái, és élete folyamán különböző kérdésekkel kell megbirkóznia. Ha a hitéletben valami nem világos, jó tanácsot kérni egy lelkigondozótól.

Fiatallány jött hozzám egy evangélizáció alkalmával.

„Miért nincs örömteli, gazdag keresztény életem? – panaszkolt. – Miért hiányzik belőlem az isteni öröm? Egész szívemmel megtértem és békességet találtam Istennél. Mégis olyan szörnyű ürességet érzek. Pedig segíteni szeretnék, hogy emberek üdvösséget találjanak.”

A lány kabátján egy olyan csoport kitűzőjét láttam, mely sokat munkálkodik Isten országáért.

Ezért megkérdeztem: „Előfordult-e már, hogy szombat este édesanyád megkérdezte: 'Nem segítenél ma a vacsorát elkészíteni? Olyan fáradt vagyok.' És mit feleltél? Esetleg ezt: 'Nem tehetem, édesanyám, hiszen tudod, még énekelni akarunk az utcán, aztán imaközösségünk van. Te magad mondod, hogy az imádság nagyon fontos.'”

A fiatal nő fülig elpirult.

„Nemrég pontosan így történt” – vallotta be.

Együtt megnéztük, mit mond a Biblia. Azt találtuk, hogy gyermekek számára az első kötelesség: *Tiszteld atyádat és anyádat*. Csak ezután tölti be Isten az életet örömmel és békességgel.

A lány elfogadta a tanácsot. Megalázta magát Isten s később édesanyja előtt is. Ettől kezdve életét és idejét Isten mércéje szerint osztotta be.

Azóta már boldog feleség és édesanya.

*

Ugyanabban az időben egy fiatalember jött hozzám szinte ugyanazokkal a szavakkal panaszkolva el a gondját. Ő is üdvösséget nyert, Istenért akart munkálkodik, de az öröme hiányzott.

„Édesapád Isten gyermeke? – kérdeztem.

„Igen” – felelte kissé zavarodottan.

„Időnként minden fiúnak van véleménykülönbsége az apjával szemben. Előfordult már, hogy így szóltál apádhoz: 'Istennek kell inkább engedelmeskedni, mint embereknek'? –

tudakoltam. Zavartan lehajtotta a fejét, és tétovázva bevallotta: „Igen, ezek a szavak nemrég hangzottak el.”

„Menj oda apádhoz és alázd meg magad” – tanácsoltam neki.

Ő azonban nevetségesnek tartotta ezt az ötletet, és meg kellett tapasztalnia, ami Démással történt, akiről Pál ezt mondja: *Démás engem elhagyott a jelenvaló világhoz ragaszkodva (2 Tim 4,10)*.

Boldog az az ember, aki prioritásait a Bibliához igazítja.

Az ősz ellenség

Kedves testvérek renoválták a házukat. Csinos lett és tiszta. Belül régi kívánságot valósítottak meg. Berendeztek egy kis termet Isten Igéjének hirdetésére. Mellette kialakult még egy barátságos szobácska is, ahol a prédikátort el lehetett szállásolni. Nyilván a 2Királyok 4-ben szereplő sunemita asszonyról vették a példát, akihez Elizeus próféta többször betért.

Ez az asszony javasolta annak idején a férjének: *Csináljunk, kérlek, egy kis felházat, és tegyünk abba neki egy ágyat, asztalt, széket és gyertyatartót, hogy mikor hozzánk jön, hadd térjen oda*.

Az első evangélizációt a renovált házban én tarthattam. Kis csoport hallgatóság jött össze, de érezni lehetett Isten munkálkodását. Az első összejövétel után kis ideig még együtt ültünk egy csésze tea mellett, és magasztaltuk Jézus győzelmét. Örültünk az előttünk álló hétnek.

Éjszakára természetesen a *próféta szobában* szállásoltak el. Valahol csak Isten Igéjét hirdetjük, különösen ott, ahol győzelmét magasztaljuk és emberek lelki halálból életre jutnak, ott Sátánt a maga eredeti területén támadjuk, amit ő harc nélkül nem ad fel.

A szép új szobába belépve valami nyugtalanító hatalmat éreztem. Úgy tűnt, mintha fojtotgatnának és elakadna a lélegzetem.

Szorult helyzetemben körbefutottam a helyiségben, míg végül utolsó erőmmel – nekem legalábbis így tűnt – felkiáltottam: *Csak az Úrban van... minden igazság és erő (Ézsaiás 45,24)*.

A hatalmasságnak abban a pillanatban tűnnie kellett. Mély békesség töltött be. A következő napok alatt is minden félelem nélkül léphettem a szobába, és aludhattam benne. Azon a héten megtapasztaltuk, hogyan áll jót Isten az Ő szaváért.

Az Úr Jézus azt mondja: *Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön (Máté 28,18).*

Örök élet

Ismét úton voltam. Bázelen hosszú ideig kellett várnom a vonatcsatlakozásra. Kicsit sétáltam, megnéztem a kirakatokat, és figyeltem az embereket. Legtöbbjük nagyon sietős volt. Jöttek-mentek, nyüzsögtek, mint valami hangyabolyban.

S akkor feltűnt egy fiatal nő tisztességes külsejével. Vajon hívő? Kis iratokat osztogatott a járóelőknek. Traktátust? Ezt alaposabban meg kellett vizsgálnom.

„Érdeklí?” – kérdezte a hölgy reménykedve.

„Örülök, ha valaki írásokat osztogat és inti az embereket: Béküljete meg Istennel!” – válaszoltam.

Erre odaintett valakinek, s már jött is sietve egy úr. Bemutatkozott, Launak hívták. Kinyitotta a levéltárcáját, és elővett belőle egy szép űrlapot. Hangzatos, jól csengő szavakkal elmagyarázta, hogy ha ezt az űrlapot aláírom, örök életem van. Nagyon igyekezett meggyőzni. „Akik eddig aláírtak, azok közül még senki nem halt meg – biztosított. – Csodálatos lehetőség. Gondolja csak meg: Soha nem fog meghalni.”

Magamban azt kérdeztem, vajon létezik-e ember, aki ilyen nyilvánvaló tévtanítást el tud hinni.

„Nézze – mondtam neki –, én tudok valami sokkal drágább dolgot. Jézus Krisztus által a mennyben örök életem van, de már itt a földön nagy ajándékban lehet részem.”

A férfi félig csalódva, félig várakozásteljesen rám nézett és megkérdezte: „És miféle ajándékban?”

„Ajándékba kaptam, hogy naponta meghalhatok.”

Az illető a fejét csóválta, és nyilván azt mérlegelte, nem bolonddal van-e dolga. Sehogyan nem értette, amit mondtam. Nem ismerte ugyanis Pál apostol kijelentését: *Teérted gyilkoltatunk minden napon, úgy tekintenek, mint vágójuhokat. De mindezekben felettébb dalmaskodunk az által, aki minket szeretett (Róma 8,36-37).*

Hogyan lehet megigazulni?

Olyan városkában hirdethettem a szabadító üzenetet, ahol csupán kevesen érdeklődtek

Isten Igéje iránt. Egy idősebb ember örült, mikor felállítottuk evangélikációs sátrunkat. Segíteni is akart, szorgalmasan hívogatott, de az történt, ami a példázatban: *Nem akartak jönni.* Esténként igen gyér volt a látogatottság, délután a bibliaórákon katasztrofális. Erre az órára öt hallgató jött el a nagy sátorba. Jelen volt barátságos segítők is.

Ilyen kicsi körben megkérdeztem tőle: „Tapasztalta-e az Isten előtti megigazulást?”

A férfi felállt és beszélni kezdett. „Évek óta Istennek élek. Igyekezem tetszeni neki, tanulmányozom a Bibliát, hogy tudnék még többet tenni. És képzelje, néha előfordul, hogy este elmondhatom: A mai napon majdnem igaz voltam. Másnap viszont be kell vallanom: Ez még mind nem elég. De nem adom fel, egyszer majdcsak elérem a célt.”

Eszembe jutott egy élmény postás koromból, és elmondtam: „Mint kézbesítő egy napon nagy csomagot vittem egy kislánynak. Ragyogott az örömtől, és elmondta, hogy születésnapja van. Másnap megmutatta a csomag tartalmát. Büszkén tartott a karján egy nagy pólyásbabát.

’A nagynénémtől kaptam’ – árulta el.

’Hát ez nagyon szép – dicsértem meg. – Biztosan ott voltál nála, és segítettél valami munkában.’

’Nem – tiltakozott a kicsi –, sosem voltam a nagynéninél, és nem is tettem érte semmit.’

’Akkor talán a mamád pénzt küldött a néinek egy ilyen szép kisbabára?’ – ’Nem, a mama nem tett ilyet.’

’Akkor nem állíthatod, hogy a baba a tied, ha semmit sem fizettél, és meg sem dolgoztál érte.’

Erre a gyerek nagyon energikus lett. Élénken védte tulajdonjogát. Szorosan magához ölelte a babát, és hangosan, határozottan kijelentette: ’Ha a babát nekem ajándékozták, akkor az enyém’ – mondta, és elfutott.

Kedvesem, tegyen úgy, mint ez a gyermek. Fogadja el ajándékként a megigazulást, amit Jézus mindenkinek felkínál, aki hisz. Mert meg van írva: *A törvény vége Krisztus minden hívő megigazulására (Róma 10,4).*”

A férfi ezt hallva felháborodottan elhagyta a sátrat. De másnap ismét ott volt.

„Maga miatt egész éjjel nem aludtam – reklamált. – Nézze, most 70 éves vagyok. 20 éves korban megtértem. Egész életemen át teljes erővel igyekeztem igaz életet vinni Megváltóm elé, és most egyszerre fogadjam el

ajándékként a megigazolást. Ez egyenesen feldühített. Minden fáradozás hiába volt?”

Ma reggel viszont úgy tettem, mint Pál apostol, aki azt mondja magáról: *Amik nékem nyereségek voltak, azokat Krisztusért kárnak ítéltém... nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által (Filippi 3:7,9)*. Most még egy kívánságom van – tette hozzá –, kérdezze meg a következő összejövetelen még egyszer. Szeretném minden hallgató előtt Megváltómnak ezt a csodálatos ajándékát magasztalni.”

Természetesen ezt a kívánságot szívesen teljesítettem, és az idős ember boldogan bizonyosságot tett a dicsőséges hitbéli megigazolásról, amit ingyen ajándékként kap az ember.

Ő elfogadta ezt az ajándékot, és kijelentette: „Végre megszabadultam a szorongató félelemtől. Ugyanis mindig nyugtalanított, ha ezt olvastam: *Igaztalanok nem öröklik Isten országát (1Kor. 6,9)*.”

Pontosság

Egy okos embertől származik a következő mondat: „A svájciaknak van órájuk, nekünk viszont időnk.”

Egy Lausanne-ban tartott összejövetel után a testvérek autóval vittek az állomásra. Hálás voltam érte, különben nem értem volna még aznap haza. Felszálltam a vonatra és kinéztem az ablakon. Közvetlenül a szemem előtt függött a nagy pályaudvari óra. És pontosan, mikor a mutató 22 óra 02 perchez ért, a vonat megindult.

„Teljesen menetrend szerint! Svájci precizitás” – gondoltam.

Fiatal, sötét bőrű nő ült velem szemben. Ő is kinézett az ablakon.

„Hogy tudnék legkönnyebben beszélgetést kezdeni vele?” – kérdeztem magamban.

Volt nálam néhány fénykép afrikai utamról. Megmutattam neki, s kérdeztem, ismeri-e a vidéket.

„Ez Afrika – ismerte fel –, viszont én nem afrikai vagyok, hanem Brazíliából származom.”

Beszélgetés közben kiderült, hogy 6 hónapot töltött Lausanne-ban a francia nyelv megtanulása végett.

„Hogy tetszik önnek Svájc?”- kérdeztem.

„Ó, Svájc nagyon szép – válaszolta. – De ehhez az irtózatossághoz nem tudok hozzászokni. Megfigyeltem, hogy tekintett ön az órára. Hajszálpontosan 22 óra 02-kor indult a vonat. Ezt egyenesen rémesnek találom.”

„Számomra pedig megnyugtató – mondtam. – Még egyszer át kell szállnom, és el kell érnem a csatlakozást. Mégis csak jó, ha egy vonat menetrend szerint közlekedik.”

„Nem, nem! Brazíliában sokkal kényelmesebb az élet. Nekünk soha nem kell rohannunk. Teljesen normális, ha a vonat 1 órával a menetrend szerinti idő után még a pályaudvaron áll. Senki nem háborodik fel, ha később ér célhoz.”

„Csakhogy Isten is ragaszkodik a pontossághoz – szóltam gyorsan közbe. – A Biblia, az életünk számára adott használati utasítás ezt mondja: *Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket (Zsidók 4,7)*. Az Úr Jézus mindnyájunk bűnéért megfizetett. A legnagyobb öröm, ha valaki hallja és elfogadja ezt az üzenetet, és hálából neki adja a szívét.”

A fiatal hölgy figyelmesen hallgatott. Egy kicsit tudott az evangéliumról. Végül megköszönte, hogy időt szántam rá és közöltem vele a jó hírt.

Megszentelődni?

A szép fekvésű Emmentalban tartottam evangélizációt. Mint közösségünkben szokás, az esti evangélizáció mellett délutánonként mindig bibliaóra van, amit többnyire hívő emberek látogatnak. Ezekre az alkalmakra a következő témát választottam: *Hogyan harcoljuk a hit harcát? Pál apostol oktatását kutattuk a Római levélben. Az 5. fejezet és a következők adtak fontos útmutatást.*

Egyik ilyen bibliaóra után elfogadtam az egyik férfitestvér meghívását egy kis uzsonnára.

Miután autómmal a falusi ház előtt parkoltam, a házigazda rögtön ezekkel a szavakkal fogadott: „A mai bibliaóra csalódást okozott. Az előző napokon versről versre magyaráztad a textust, szinte öröm volt hallgatni. Ma viszont átugrottad pontosan azt a verset, amivel kapcsolatban már évek óta szeretnék világosságra jutni.”

Azonnal tudtam, melyik versre gondol, mert pontosan az Igének ez a helye előttem sem volt világos, ezért nem mondtam róla semmit. Róma 6,19-ben ugyanis ez áll: *...amiképpen odaszántátok tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálóul a hamisságra, azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálóul az igazságnak a megszentelésre.*

„Először meg kell magyaráznod, miféle megszentelődésről van itt szó! Addig nincs

uzsonna” – jelentette ki a testvér kategorikusan.

A parasztház előtt szép kút állt. Tartó oszlopán kis merítő edény függött.

„Mire való az a kis merítő a kútnál?” – kérdeztem.

„Nagyon praktikus haszna van - magyarázta a testvér. – Mezőgazdasági munka közben nem mindig tiszta a cipő, hogy az ember egyenesen a konyhába mehetne, ha szomjas. Ezért függ ott az a kis merítő. Azzal közvetlenül a kútból elolthatja a szomját.”

„De a feleséged biztosan használja a trágyalé merítéséhez is, mikor virágot locsol.”

A testvér szinte részvétellel nézett rám.

„Mi jut eszedbe? A merítőt csak ivóvízhez használjuk.”

Nem messze a kúttól kis homokozó volt a gyerekeknek. Rámutatva megkérdeztem: „De a gyerekek ugye használhatják, ha homokvárat építenek?”

A testvér Róma 6-ról akart hallani, nem pedig buta kérdésekre válaszolgatni.

Kissé bosszúsan és nagyon energikusan mondta: „A merítő edényt csak vízmerítésre használjuk, semmi egyéb.”

Ebben a pillanatban Isten világosságot adott nekem a megszentelődés gondolatát illetően.

„Te a vízmerítődöt odaszentelted. Ez kizárólag ezt az egy célt szolgálja - magyaráztam. – Így szabad tagjainkat az igazság szolgálatára adnunk. Többé nem a világnak szolgálnak, hanem Istennek.”

„Gyere, most már uzsonnázhatunk!” – jelentette ki a testvér elégedetten.

Az asztal mellett aztán folytattuk a témát. Láttuk, hogy ennek a szónak: „szent”, különböző jelentése lehet. Tud elválasztani, elkülöníteni, valamire meghatározni, kijelölni és tisztaságot is jelenthet. A mennyei Atya ismét nyilvánvalóvá tett előttünk egy titkot.

A három könyv titka

Egészen közel a genfi tóhoz állt evangélikációs sátrunk. Sok ember követte a meghívást, a sátor estéről estére megtelt. Szokás szerint én voltam mindig az első, aki megjelent.

Helyemen ültem, mikor a felelős testvér érkezett és közölte: „Ma érdekes lesz, ha igaz, amit hallottam. Jelentős férfiak lesznek a hallgatóságban.”

Leült mellém, és figyeltük, hogy özönlöttek be az emberek.

„Most jön a lelkész úr” – súgta a szomszéd.

„Nagyon helyes. Az evangélium minden embernek szól” – válaszoltam.

„Odanézz, ott jön a város rendőrfőnöke!”

Majd rögtön utána: „Az pedig a másodlelkész.”

Lassan de biztosan furcsa érzésem támadt. A szívem gyorsabban dobogott, s az volt az érzésem, mintha kis összecusukható székem, amin ültem, ugránozni kezdene. Nemsokára szárnyalt az ének a sátorban. Ez jó hatással volt rám. Felálltam és elolvastam a textust. Aztán még egy úr érkezett. Gyors, öntudatos léptekkel egészen előre jött. Közvetlenül a szószék előtt megállt és körülnézett.

Erre megszólítottam: „Tessék, egészen itt elől van még egy szabad szék. Szíveskedjen helyet foglalni!”

A férfi összerezett, és leült, mint egy zavart okozó gyermek, akit rendre utasítanak. Ott is maradt végig, és figyelt. Beszédemben elmondtam a hallgatónak, hogy sokat utazunk.

„Többnyire három könyv van a táskámban – magyaráztam. – Első a Biblia. Jó dolog hinni, ami abban meg van írva, mert ez Istennek hozzánk, emberekhez intézett levele.”

Legtöbbször beleegyezően bólogtattak. Elővettem a második könyvet.

„Ez az énekeskönyvünk. Szabad azt is hinnünk, amit énekelünk?”

Hallgatóim ismét bólogtattak.

„A harmadik könyv a vasúti menetrend. Ennek is hinnünk kell?”

Hallgatóim most bizonytalanságot mutattak.

„Egy példa meg fogja mutatni, hogy mind a három könyvnek hinnünk kell - jelentettem be. – A menetrendben azt látom, hogy a vonat 8 órakor indul. Otthontól negyedórát kell gyalogolnom az állomásig. Hol fognak engem tehát 8 előtt 10 perccel találni? Természetesen útban az állomás felé. Azért indultam el, mert hiszek a menetrendnek.

A hitnek is megvan a maga törvénye, ahogy Róma 3-ban olvassuk. Ha hiszünk a Bibliának, a hit törvénye Isten felé hajt. Akkor feladjuk a bűnt és Isten tetszése szerint élünk.”

Óra után az úr, aki későn érkezett, ott maradt a helyén.

„Tulajdonképpen azért jöttem, hogy megzavarjam az összejövetelt – vallotta be. – Azonban míg ön beszélt, rájöttem, hogy ugyanaz a meggyőződése, mint az édesanyámnak.”

Sajnos nem volt hajlandó levonni a következtetést. Szomorúan hazament.

Vasárnap este jött másodszor a lelkész úr. Elmondta nekem, hogy a három könyv hasonlatát prédikációs témának alkalmazta. Megköszönte Isten Igéjének egyszerű fejtegetését.

Isten védelme

Evangelizációs sátrunk a berni felföldön állt. Örültem az énekkarnak, mely minden este szép, odaillő énekekkel örvendeztetett meg minket. A helyi gazdák számára ez újat jelentett, és útegyengetést Isten Igéjéhez. A hallgatóság nagyon figyelmes és érdeklődő volt. Délutánonként jól látogatott gyermekórárt tartottunk.

Egyik este öt magas termetű, izmos paraszt érkezett a sátorba. Már kihívó fellépésük világosan elárulta a szándékukat: zavarni akartak. Miután nagy zajjal helyet foglaltak, az első elővett egy cigarettát, és a legfeltűnőbb módon rágyújtott. A második sörös üveget húzott ki a nadrágzsebéből.

Jó hangosan megkérdezte a harmadikat: „Kérsz egy slukkot?”

A hallgatók kíváncsian figyeltek engem. Hogy fog vajon a prédikátor reagálni? Nekem az volt az érzésem, hogy hagyjam a zavargást figyelmen kívül, egyszerűen hirdessem tovább a keresztről szóló Igét. Nehéz volt ebben a nyugtalanságban tovább beszélni. Úgy éreztem, senki nem figyel rám. Ennek ellenére hívogattam az embereket, hogy jöjjenek Jézushoz, vallják meg bűneiket, és Isten erejével kezdjenek új életet.

A befejező ének után az öt férfi azonnal kivágtatott.

„Ha a prédikátor kijön, összeverjük” – kiáltotta az egyik.

A fenyegetést nyilván mindenki hallotta. Úgy gondoltam, hogy hívő testvéreimnek mégis csak reagálniuk kellene rá, de az összes énekes barátságosan elköszönt tőlem: „Isten óvjon!” (megszokott svájci köszöntés. Ford.)

Nos, ennél jobbat semmiképpen nem kívánhattak volna. Végül teljesen egyedül és meglehetősen megfélemlítve maradtam a sátorban.

A fenyegetés egyre a fülemben csengett: „A sátorban nem támadjuk meg, de egyszer csak ki kell jönnie!”

És akkor, mintha egy belső hang így szólt volna hozzám: „Menj ki, állj oda a férfiak elé!”

Nem sok segítséget merítettem ebből, és mire hajlandóságot mutattam, az intés három-

szor szólt hozzám. Végül szót fogadtam, de a férfiak figyelemre sem méltattak.

Egy közülük azt morogta: „De sok idő kell neki, hogy végre kijöjjön.”

„Ennek a szervezetnek is csak az a célja, hogy pénzt sajtoljon az emberekből” – vélte a másik.

„Hallottatok olyasmit tőlem, hogy pénzről beszéltem volna?” – kérdeztem.

Az öt ember megrettenve összerezett. Elképedve bámultak rám.

Az egyik végül megemberelte magát és megfenyegetett: „Törvény elé foglak vinni! Meghívtad öt fiamat a gyermekórára. Határozottan az asztalra kellett csapnom, míg megértették, hogy abból nem lesz semmi.”

„Mondd, jó apa vagy te? – kérdeztem. – Egy jó apa megvizsgálja gyermekei kívánságát. Csak ha valami rosszat akarnak, azt tiltja meg nekik. Ezért meg kell vizsgálnod, hogy a gyermekóra jó vagy rossz.”

„Na és, ezt hogy lehet?”

„Nézd, holnap eljössz öt fiaddal a gyermekórára és végighallgatod. Utána meg tudod mondani, hogy jó volt vagy rossz.”

„Hallgasd csak még egy kicsit a prédikátort! Ez már horogra kapott téged” – szólt bele egy másik.

Az apa dühösen megfordult, és eldübörgött onnan. A többiek egymás után követték. Végül egyedül álltam a sátor előtt. Következő nap az öt fiú megjelent a gyermekórán az apa kifejezett engedélyével, ahogy a gyerekek örömmel beszámoltak róla. Sajnos ő maga nem jött többé. Az evangelizációt viszont minden további zavarkeltés nélkül befejeztük. Ennek a munkának áldott nyomai meglátszódtak az egész környéken.

A 100 éves Arthur von Bergen

Mint általában mindenki, én is többnyire szeretem kiüríteni a levélszekrényemet, feszülten várva, milyen újat találok benne. Egy napon újságból kivágott kis cikkekre bukkantam. Ámulva olvastam a feliratot: A 100 éves Arthur von Bergen. Nyilván egy ismerősöm dobta a postaládámba azzal, hogy biztosan érdekelni fog. Az újságcikk bizonyos Arthur von Bergenről számolt be, aki az amerikai hadseregben mint hajószakács szolgált. Most éppen 100 éves volt, és kórházban feküdt.

Megírtam ennek a férfinak, hogy ez az első alkalom, amikor hallok valakiről, akinek ugyanaz a neve, mint az enyém, bár nem a rokonom. Hamarosan jött is a válasz. Ő is cso-

dálkozott, és örült a névrokonságnak. Minden-
esetre felfedezett egy különbséget. Az én ne-
vem alatt ott állt, hogy evangélista, és érdekel-
né őt, hogy ez mit jelent.

Szívesen meglátogattam. Nagyon örült,
amikor bemutatkoztam.

„Hangosan beszélj – biztatott –, mert nem
jól hallok. Olvasni sem tudok, túl gyenge a
szemem. A lábam sem bír el már.”

„Akkor hát ki írta a levelet, amit kaptam?”
– kérdeztem.

„Egy kedves ápolónő felolvasta a levele-
det, s mikor látta, hogy örülök, úgy vélte: 'En-
nek a második Arthur von Bergennek írunk
kell.' És meg is tette.”

Elmagyaráztam a férfinak, mit jelent az
evangélista kifejezés: „Szabad a Biblia jó hírét
hirdetnem az embereknek, hogy Jézushoz jöj-
jenek és üdvösséget találjanak.”

Erre ő is beszámolt a hivatásáról, és hogy
milyen élet folyt a nagy hajókon: „Előfordult,
hogy fél évig nem volt szárazföld a lábunk
alatt. A szabad idejű foglalkozás pedig egy
hajón meglehetősen korlátozott. Többnyire
kártyáztunk.”

Természetesen szinte a világ összes kikö-
tőjét ismerte.

Megkérdeztem: „És melyiket tartod a leg-
szebbnek?”

Felsorolt néhányat, amelyek különösen
tetszettek neki.

„A legeslegszebb kikötőt én is ismerem, a
béke kikötőjét.”

Persze tudni akarta, hogy az melyik.
Mondtam, hogy az a 23. zsoltár.

Csodálkozva kérdezte: „Hogy érted ezt?”

„Nem ismered? Ez a zsoltár kezdődik
úgy: Az Úr az én pásztorom.”

Erre felemelte az ujját. „A konfirmáció-
ra – mondta – azt az Igét kaptam: *A te vessződ
és botod, azok vigasztalnak engem.*”

„És vajon hosszú életed során sokszor
érezted Isten pálcáját?” – faggattam.

Hosszan rám nézett, de nem felelt.

„Tudod – folytattam –, a bot nem a jó
Pásztor juhainak való, nem olyanoknak, akik
szívüket neki adták. Hanem az ellenségnek.”

Csendes mosoly jelent meg az arcán.

„Így már jobban tetszik” – jegyezte meg.

Arra gondoltam: „Isten milyen hűséges.
Az Ige, amit Isten egykor a szívbe vetett, még
a 100 éves Arthurnak is az emlékezetében ma-
radt.”

Öröm az Úrban

Az evangélisták sokat vannak úton egyik ösz-
szejövetelről a másikra. Néha előfordul, hogy
az ember találkozik közben ismerősökkel, akik
ugyanilyen szolgálatban utaznak. Ezek az órák
aztán a gondolatok értékes cseréjére adnak
alkalmat.

Egy ilyen utazás során találkoztam a vo-
natban. P. testvérrel, aki elmondta a következő
élményét: Útban volt vonattal egy összejöve-
telre. Csendesen ült a helyén, olvasta a Bibliát.
Nemsokára észrevette, hogy vele szemben egy
katolikus pap ül, s behatóan vizsgálgatja őt. A
következő állomáson további utas szállt fel, és
letelepedett mellé.

Egy pillantást vetve a kezében tartott
könyvre, érdeklődve megkérdezte: „Ön a Bib-
liát olvassa? Mit jelent ez a könyv önnek? Ha-
tással van az életére?”

P. testvér örömmel számolt be róla, ho-
gyan tért meg, tapasztalta az újjászületést, és
milyen bensőséges viszonyban van Megváltó-
jával.

„Pontosan ugyanezt tapasztaltam én is –
ujjongott új barátja. – Elnyertem bűneim bo-
csánatát, lehet örök életem, és naponta örven-
dezek Isten kegyelmében.”

Erre élénk beszélgetés alakult a két hívő
között, akik épphogy megismerték egymást.
Azt lehetett volna hinni, hogy két régi barát
beszélget egymással. A pap úgy tett, mintha
belemélyedne a könyvébe, pedig nagyon fi-
gyelt, ahogy később kiderült. A két hívőnek
már a következő állomáson el kellett búcsúzni-
uk, és P. testvér ismét felvette az olvasmányát.
Azaz fel akarta venni, csak hogy most a pap
kezdett vele beszélgetést.

„Hogy lehet, hogy ön minden további
nélkül egy teljesen ismeretlennek feltárja az
életét? – tudakolta. – És miért tud olyan
örömmel beszélni a bibliai ismereteiről? Hon-
nan meríti az erőt, hogy Isten iránymutatása
szerint éljen? Ha az ember megpróbál úgy élni,
ahogy a Biblia tanítja, be kell vallania, hogy ez
igen nehéz.”

„Az Úrnak öröme a mi erősségünk – felelt
P. testvér. – Ez a titka a boldogságomnak.”

A pap a kezével felfelé mutatott, és meg-
jegyezte: „Akik ezt el tudják mondani maguk-
ról, azok egy magasabb fokon élnek.”

Amikor P. testvér befejezte a történetet,
hozzáfűzte: „Jó dolgunk van, Arthur. kiváltsá-
gos emberek lehetünk, kegyelemből.”

Az út elvész

Vannak teljesen banális, hétköznapi élmények, amik példázatokká lesznek számunkra, és mély igazságokat tárnak fel Isten igéjéből. Így kaptam egyszer leckét az 1. Zsoltárnak erről az Igéjéről: *Ismeri az Úr az igazak útját, a gonoszok útja pedig elvész.*

Nagyobb összefüggésű sorozat volt mögöttem, melynek folyamán már néhány napja úton voltam. Most aztán az esti összefüggés után a lehető leggyorsabban haza akartam menni az autóval.

Kikerestem a térképen a legrövidebb utat, és jókedvűen elindultam. A jól kiépített főút nagy kerülőt jelentett volna, kerestem tehát egy kis mellékutat, ami sokkal rövidebbnek látszott. Ennek a kicsi útnak az elején is volt még egy fehér középítő vonal.

Néhány kilométer múlva az út egyre szűkül, és eltűnt a fehér sáv-eltávolító vonal. Végül egy fűvel benőtt, mezei ösvényhez érkeztem.

„Majd csak ismét javulni fog – gondoltam –, és tovább hajtottam.”

Csak hogy ez az ösvény is egyre keskenyebb lett. A sűrű növényzet szinte súrolta az autót. Aztán a fényszóró világosságában feltűnt egy sөvény – az út véget ért.

Kikapcsoltam a motort. Ott álltam a kormosötét éjszakában, és csalódottan mérlegettem: hogyan tovább?

Akkor eszembe jutott a zsoltárvers: *Ismeri az Úr az igazak útját, a gonoszok útja pedig elvész.*

Olyan rossz azért nem volt a helyzet. Még mindig maradt kiút a számomra. Bár keskeny volt az ösvény ahhoz, hogy az autó megforduljon, de hátramenetbe tudtam kapcsolni. Nem maradt más lehetőség, kb. 2 km-t tolatnom kellett. Akkoriban még nem volt minden autónak hátsó reflektora, az enyémnek mindenesetre nem. Így araszoltam egész lassan, óvatosan hátrafelé a keskeny, sötét úton, míg végül meg tudtam fordulni. Nemsokára elértem ismét a főutat. Most aztán vállaltam a kerülőt. Így kétszeres időre volt szükségem.

Fejemben mint malomkerék forgott: *...az istentelenek útja elvész... az istentelenek útja elvész...*

Ha visszagondolok erre a nagy csalódást okozó élményre, és elképzelem, mi lesz azoknak a sorsa, akiknek egyszer majd az örökkévalóságban kell hallaniuk: *...az istentelenek útja elvész...*, szeretnék így szólani Pál apostollal: *...Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel (2Kor 5,20).*

Veszélyes kihallgatás

Eberhard Ludwig herceg a XVI. század végén uralkodott Stuttgartban. Udvari prédikátora J. R. Hedinger gyakran megintette őt feslett életvitele miatt, de eredménytelenül. Egyszer egyenesen a szószékről róta meg. Az uralkodó emiatt mérhetetlenül megharagudott, Istentisztelet után Hedingert kihallgatásra rendelte, de kifejezetten egyedül, mivel az volt a szándéka, hogy a kellemetlen személyt tettelesen megtámadja.

Hedinger megjelent, ahogy parancsolták, és amikor belépett, a herceg megdöbbenve rákiáltott:

„Hedinger, miért nem jött egyedül?”

„Egyedül vagyok, Felség.”

„Dehogy, nincs egyedül.” – felelt rá a herceg.

„Igenis, egyedül vagyok Felség.” Mikor azonban a herceg egyre csak Hedinger jobb oldalára meredt, és kitartott amellett, hogy az nincs egyedül, Hedinger így szólt: „Valóban egyedül jöttem. Ha azonban a nagy Istennek tetszett angyalt állítani mellém, erről nem tudok.”

A herceg zavarodottan nézett udvari prédikátorára és elbocsátotta.

* * *

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Július 1. péntek **Habakuk 2,18-20**

„...Az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!” (20)

Az emberiség, története során folyamatosan úgy éli meg a maga Istentől kapott uralmát a földön, mintha soha senkinek nem kellene számot adnia róla. Önmagát isteníti, hatalmát megingathatatlanak tartja, a gyengéktől vagy csak általában a másiktól hódolatot, fenntartás nélküli alázatot

vár. Pedig egyetlen egy Úr van a szent templomban, előtte minden nyelv elnémul majd, boldog, aki most is csak öelötte hajt tétet.

Július 2. szombat **JerSir 3,57-62**

„Pereld meg Uram lelkemnek perét; váltsd meg életemet.” (58)

Ami a próféta számára kétségbeesett sóhajnak tűnik, az (ráadásul így is olvasható a héber

nyelvű szöveg) befejezett tény: Isten a velünk szembeni támadások idején soha nem állt a vádló oldalán, soha nem törekedett elpusztításunkra, elítélésünkre, megalázásunkra, és a megváltás kegyelmét is már a világ teremtése előtt elhatározta.

Július 3. vasárnap **Ézs 5,20-24**

„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak...” (20)

Bizony, a világban igen gyakran megtörténik, különösen elnyomó hatalmak uralma idején, hogy kisértéssé lesz számunkra az erőhöz igazodni, és a zsarnok szándékait helyesnek, elfogadhatónak nyilvánítani. Pedig minden kockázat ellenére a hívő embernek ragaszkodnia kell az igazsághoz. „Legyen a ti igenetek, igen!”

Július 4. hétfő **ApCsel 10,34-44**

„Erről (Jézusról) a próféták mind bizonyosságot tesznek, hogy bűneinek bocsánatját veszi az ő neve által mindenki, aki hiszen Őbenne.” (43)

Péter bizonyágtételét halljuk, és azt a reménykeltő üzenetet, hogy az elérhetetlent lehetségessé teszi a Jézus Krisztusban való hit az Istent kereső ember számára. Köszönjük bűneink bocsánatát!

Július 5. kedd **Zsid 6,9-20**

„...erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet...” (18)

Isten nem vezet félre, nem ígérne általános kegyelmet, bűnbocsánatot és üdvösséget, ha erre csupán egyeseknek volna lehetőségük. Mint a fuldoklók, kapaszkodunk bele az egész világnak hirdetett evangéliumba, és magasztaljuk szabadító Mennyei Atyánkat.

Július 6. szerda **Máté 5,11-12**

„Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek énérettem.” (11)

Sajnálatos módon eluralkodott napjainkban a gyalázatos beszéd és a szidalmazás. Az értelmes és tisztességes ember szenved tőle, és nem viszonozza hasonló hitványsággal a rosszat. Az Úr Jézus tanítása nélkül azonban soha nem gondoltunk volna arra, hogy érte is szidalom érhet, és hogy ráadásul ez a boldogság egyik feltétele.

Július 7. csütörtök **Ézs 52,7-10**

„...megvigasztalta az Úr népét, megváltotta Jeruzsálemet.” (9b)

Istennek Izraellel (Jeruzsálemmel) kapcsolatos ígéretei mindig központi helyet kell, hogy elfoglaljanak a hívő ember életében és gondolkodásában. Mindaz, ami a választott néppel és az örökre nekik adott hellyel történik, mindnyájunk hitét erősíti az igazmondó hűséges Isten jóságában. Legyen áldott az Úr népe, Izrael, és adjon békét mennyei Atyánk Jeruzsálemnek!

Július 8. péntek **Zsolt 51,9-19**

„Add vissza nékem a te szabadításodnak örömet, és engedelmesség lelkével támogass engem.” (14)

A vakon vágyott bűn következménye mindig nagy üresség és kétségbeesés. A veszteség szinte pótolhatatlannak tűnik. De nagy vigasztalásunk, hogy hittel mehetünk a kegyelem királyi székéhez. Ígéretünk van arra, hogy a Szabadító újjáépíti a Szentlélek lerombolt templomát.

Július 9. szombat **Zsolt 44,1-9**

„Dicsérjük Istent mindennap, és mindörökké magasztaljuk nevedet.” (9)

Lelki kedélyállapotunk is ingadozik. Életünk ugyanis tele van buktatókkal és próbákkal. A kudarcok vagy vereségek után felemelő érzés megtapasztalni az Úr szabadítását és vigasztalását. A zsoltáríró azt ajánlja, hogy ne csak az örömteli napokon, hanem minden nap, a küzdelmek idején is dicsérjük Istent, akkor talán kiegyensúlyozottabb lesz lelki állapotunk.

Július 10. vasárnap **1 Móz 32,13.21b-31**

„...láttam az Istent színről-színre, és megszábadult az én lelkem.” (30b)

A színről-színre kifejezés Mózes történetében is előfordul, amikor a nagy vezető közbenjár az aranyborjúval vétkező népéért az Úrnál. Akkor az Örökkévaló „beszélt Mózesrel színről-színre, amint szokott ember szólani barátjával”. Jákob bánata talán éppen az volt, hogy nem lehetett Isten barátja, hiszen egész addigi életében saját leleményességére és életösztönére hagyatkozott. Most önmagát feladva betelt az isteni bizalommal élete hátralévő szakaszára és nagy belső szabadságot élt át.

Július 11. hétfő **Jakab 4,6-10**

„Alázátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket.” (10)

A dac, a gög, az engedetlenség mind-mind a hatalommal felruházott ember jellemvonásai. Indulatai hatása alatt az ember ritkán tisztázza önmagával, hogy van-e értelme az erőfitogtatásnak. Az Úrral szemben semmi esélyünk nem

lehet, de értelmetlen is a bennünket gyengéden és önmagát megalázva, megüresítve megközelítő Istent emberi kevélységünkkel szembesítenünk!

Július 12. kedd **Luk 22,31-38**
„Mikor elküldtelek benneteket erszény, táska és saru nélkül, volt-e valamiben fogyatkozástok?” (35)

Aki a Mestert követi, arról kiküldője gondoskodik. Ha szerepünkhöz komoly anyagiak szükségeltetnek, azt is biztosítani fogja, ha viszont a szegények között kell az evangéliumot szolgálunk, akkor sem lesz hiányérzetünk, ha úti-poggyász nélkül és mezítláb rójuk az utat. Ha csakugyan Jézus tanítványai vagyunk, nem gyötör az elégedetlenség bennünket.

Július 13. szerda **1 Móz 46,1-7**
„...szólt Isten Izraelnek...ne félj lemenni Egyiptomba...én lemegek veled...és...bizonyal fel is hozlak...” (2.3.4)

Talán félelmes döntés, új út előtt állsz. Emberileg minden bizonytalan, kicsit talán kilátástalan is. De miért is félnél, ha veled van a hűség Istent, aki nem hagy magadra, melletted van távozásodban, és segíteni fog a visszatérésben is.

Július 14. csütörtök **Róma 3,1-4**
„Vajon azoknak hitelensége nem teszi-e hiábavalóvá az Istennek hűségét? Távol legyen.” (3b-4a)

Bizony sokat árthat az emberek között Isten tekintélyének a hívő ember hűtlensége. Mindez azonban a lényegen mit sem változtat, Isten hűsége örök. Semmiféle emberi gyarlóság nem teheti azt semmissé.

Július 15. péntek **Zsid 12,12-15**
„Kövessétek mindenki irányába a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat...” (14)

Isten kegyelme határtalan lehetőségeket nyit meg számunkra: semmi akadály annak, hogy már itt beteljünk az örök élet erejével, és átlépünk a halálból az életre, ahol szemtől-szembe láthatjuk azt, akiben itt sok bizonytalansággal hittünk. De ez a nagy ajándék a mi készséges együttműködésünkkel válhat valósággá. Miért is szalasztanánk el a nagy lehetőséget!?

Július 16. szombat **1 Móz 26,1-5**
„Tartózkodjál ezen a földön, és én veled leszek, és megáldalak téged.” (3a)

Izsák pillanatnyilag nem a hazájában él, azt el kellett hagynia súlyos gazdasági válság miatt. Idegenben az ember sokkal kiszolgáltatottabb, mint otthon, de a nagy kérdés az, hogy lélekben hazataláltunk-e az Úrhoz. Akkor ugyanis ha a világ számunkra legkedvezőtlenebb pontján, és jövevények volnánk, mégis elborít bennünket mennyi Atyánk áldása.

Július 17. vasárnap **Luk 16,1-13**
„Egy szolga sem szolgálhat két úrnak...” (13)
Jézus apostolai is felvetették azt a kérdést magukban, hogy „megéri-e” tanítványnak lenni. Az Úr példázata arra tanít, hogy az anyagi világban az élelmes ember megveszi (akár kockázat vállalásával is) mások jóindulatát, és így önmaga esélyeit. Isten országában az anyagiak nem számítanak. Vajon miért remélik sokan, hogy e világ és az üdvösség előnyeit egyszerre megszerzhetik és megtarthatják...?

Július 18. hétfő **Róma 14,14-23**
„...törekedjünk azokra, amik a békességre és az egymás épülésére valók.” (19)
Isten országa nem a pontos időszámítástól és nem a diétától függ. A különféle ünnepekhez való ragaszkodás és az étkezési szokások önmagukban nem lehetnek az üdvösség feltételei. Az apostol ezt a kérdést is a szeretet parancsának rendeli alá: legyünk tekintettel egymás gyengeségeire és akár szeretet által önmagunkat korlátozva fáradozzunk a másik ember lelki épülésén.

Július 19. kedd **Róma 8,12-16**
„...a lélek bizonyosságot tesz, a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (16)

Aki a test ösztöneinek befolyása alatt él mindig, az az apostol meggyőződése szerint nem lehet szabad ember, ezért kiskorúnak vagy szolgának kell tekinteni. A szabadság érzése belső meggyőződésből is fakad. A szíveket vizsgáló Isten Szentlelke adja ezt a bizonyosságot azok számára, akik engedték, hogy az Úr igazzá nyilvánítsa őket, és megőrizze életüket a gonosztól.

Július 20. szerda **János 13,1-15**
„Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám.” (8)

Jézus alázata nemcsak Péter, hanem mindannyiunk gögös szívét megszegyeníti és megalázza. Megrendülten tiltakozunk az ellen, hogy ő ilyen mélyre hajoljon, és újra megtisztítson minket. De hiába, nem tudjuk magunkat úgy tisztává tenni, ahogy ő képes lábainkat újra az igazság ösvényére igazítani. Ezért újra és újra megren-

dülten engedünk neki, és arra törekszünk, hogy rajtunk keresztül is az alázat megtisztító tapasztalataival gazdagodjanak embertársaink.

Július 21. csütörtök Zsolt 118,1-14

„Szükségemben segítségül hívtam az Urat, meghallgatott, és tágas térre tett engem az Úr.” (5)
A sarokba szorított ember kétségbeesését éljük át a zsoltár szavait olvasva. Szeretnénk valahogy túlélni szorongatásunkat, megelégednünk ellenségünk szerény jóindulatával is. Az Úr azonban mindig többet ad, a „tágas tér” mindig a szabadság, a lehetőségek korlátlan gazdagságának az állapotát jelzi. Bizzál az Úrban!

Július 22. péntek Ézs 41,13-18

„...te örülsz az Úrban és dicsekedel Izraelnek Szentjében.” (16b)
Az ellenség „férgecskének”, „maroknyinak” látja Isten népét, akivel, – úgy véli – azt tehet, amit akar. De nem számol a Mindenható és hatalmas Úrral, aki kész megsegíteni övéit. A világnak meg kell hallania azt a hálaéneket és magasztalást, mely csak a kicsinyek ajkáról hiteles igazán.

Július 23. szombat Ézs 26,11-19

„Uram! Mi Istenünk! Urak parancsoltak nekünk kívüled; de általad dicsőítjük neved.” (13)
Időnként törekszenek emberek, szellemi, politikai irányzatok arra, hogy lelkünkben és fejünkben is elfoglalják azt a helyet, ami a Teremtő számára van fenntartva. Megpróbálnak uralmuk alá vonni, és nem értik, miért éri meg nekünk még kockázatot is vállalva, hogy a hódolat félreérthetetlen jeleit egyedül a Mindenható és Örökkévaló Úr számára tartogassuk.

Július 24. vasárnap Luk 8,16-18

„...akik bemennek, lássák a világ(osság)ot” (16)
A féltékenységből titkolt lelki meggyőződés olyan értelmetlen dolog, mintha valaki azért gyűjt világosságot háztartásában, hogy azt azután gondosan láthatatlanná tegye. A sötétségben veszteglő világ sóvárogja az élet világosságát. Hitvalló hívő testvérem! Miért tagadod meg tőle ezt az éltető erőt!?

Július 25. hétfő 1 Kor 15,57-58

„...erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiába való az Úrban.” (58)
Ez a bátorítás a feltámadás bizonyossága mellett érvelő súlyos apostoli bizonyoságtétel végén található. Készek volnánk azt hinni, hogy földi

életünk értelmetlen, az egyetlen elérhető kincs a kegyelemből kapott örök élet. Pedig Isten csodálatos művéhez a hívő ember munkálkodása is nélkülözhetetlen értékeket ad Isten tervei szerint. Bármennyire is érezzük hát a múlandóság terheit, amíg lehetséges, tegyünk meg mindent örömmel Isten dicsőségére az ő országáért!

Július 26. kedd Fil 2,5-11

„...az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is...” (5)
Senki nem lehet keresztény, ha más mintát követ, mint ami Mesterét meghatározta. Más indulattal, más buzgósággal, más öntudattal, másfajta emberek iránti magatartással nem lehetünk tanítványok, csak megüresített szívvel, önmagunk megalázásával, és az Úr iránti feltétlen engedelmességgel és keresztthordozással lehetünk az ő mai hasonmásai.

Július 27. szerda Zsolt 8

„A csecsemő...szájával erősítetted meg hatalmadat...” (3)
Öntudatos és elkötelezett erős felnőttekre akar támaszkodni e világon mindenki, aki befolyását szeretné kiterjeszteni. Isten országában azonban a kicsinyek vagy a gyermeki lelkülettel megáldottak sokkal nagyobb befolyással rendelkeznek. Mi sem akarjuk lebecsülni azokat a gondjainkra bízott családtagokat, intézményeinkben szolgálatunkra váró kiskorúakat, akik e földön az Isten országában való munkálkodás határtalan lehetőségeit jelentik a számunkra.

Július 28. csütörtök Róma 11,16-24

„...ha a gyökér szent, az ágak is azok” (16)
Szeretnénk teljes szívvel megerősödni abban, hogy Isten Izraellel kapcsolatos kiválasztó szándéka örök, és megváltoztathatatlan. Ez ugyanis az egyetlen reménységünk az életre, hiszen az apostol érvelése szerint az oltvány minősége a gyökér életétől függ, ezért hálával és áldással gondolunk Izraelre mindenkor és imádkozunk megtartatásáért.

Július 29. péntek Préd 12,10-16

„...minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz...” (16)
Boldog az, aki szent komolysággal éli életét, s titkon sem más, mint amit a nyilvánosság tud róla. A képmutatás haszontalan és ítéletes dolog, hiszen az Úr a végső számvetésnél nemcsak a jó dolgokat tárja a nyilvánosság elé, hanem a meg nem bánt, meg nem ítélt bűnös tetteket is.

Jó dolog ezért istenfélelemben tölteni földi életünket.

Július 30. szombat

Jel 15,1-4

„Ki ne félne téged Uram, és ki ne dicsőítené a te nevedet, mert csak egyedül vagy szent.” (4a)

Az üdvözültek földig hallható dicsőítő éneke szűrődik át hozzánk. A mennyben mindenki előtt nyilvánvaló, hogy egyedül az Úr méltó dicsőíttetésre és hódolatra. Boldog az, aki mindezt nem ott vagy onnan akarja hallani, hanem már itt is gyakorolja.

Július 31.

Luk 3,7-14

„Mit cselekedjünk tehát?” (10)

Ha ráébredtünk bűneink kárhozatos veszedelmére, és bűnbánatra jutottunk, még mindig szorongat a nagy kérdés: hogyan tovább? Mi életünk értelme? Az első lépések mindenképpen a helyreállításról, a rendezésről szólnak, de aztán következnek az Isten országának építése melletti elkötelezett munkálkodás!

HÍREK, IMATÁRGYAK

Lelkésztalálkozót tartottunk Kisvárdán május 26-án. A társaságot délután fogadta Leleszi Tibor, a város polgármestere. Ezután a holokaust kisvárdai áldozataira emlékeztünk. A megemlékezés részleteit következő lapszámunkban közöljük, Iklódy László helyi lelkész ott elhangzott beszédével együtt.

***

„Nagypéntek nélkül nincs pünkösöd” címmel női csendes napot tartottunk május 28-án, Nyíregyházán. Több résztvevő vállalt igei magyarázatot. Jöttek helybeli, budapesti és más gyülekezetekhez tartozó nőtestvérek is. Az áldott alkalom után feltöltődve, gazdagon térhettünk vissza otthonainkba.

Tervezzük az elhangzott előadások kiadását füzet formájában.

***

Családi és gyereknapot tartottunk szegedi gyülekezetünkben június 19-én, vasárnap. Délelőtt mesésáttal kezdődött a program (Bakti Nelli mesélt a gyerekeknek), majd az istentisztelet, melyen közreműködött a Wesley Schola is. A közös ebéd után kézműves és társasjáték programmal zárult az alkalom. Ugyanaznap kispesti gyülekezetünkben a Menekültek Világnapjára emlékeztek zenés istentisztelettel az egybegyűltek.

***

A „Bokor” hangversenysorozat negyedik részében „Japán emlékezete” címmel emlékkoncert lesz szegedi kápolnánkban, melynek bevételét a japán katasztrófa áldozatainak és hozzátartozóinak ajánljuk fel. Időpont: július 11. hétfő. 18 óra. Helyszín: Szeged, Bokor u. 5. 6725.

NYÁRI TÁBOROK, 2011

Június 27 (H) - július 4 (H), Hejce: gyerekserdülő 8-11 és 12-14 éves korosztály

Július 5 (K) - július 12 (K), Hejce: kisifi-ifi 14-19 éves korosztály

Aug 4 (Cs) -11 (Cs), Hejce: fiatal felnőtt és családos

Aug 11 (Cs) - 18 (Cs), Hejce: zenei tábor

Augusztus 19-21, Nyíregyháza: csendesnapok

Részletek: www.metegyhaz.hu E-mail: metegyhaz@wjlf.hu. Tel.: (06-1) 210-58-36.

TARTALOM

Mi a lényeg?	1
Krisztus elhívott követének A.v. Bergen	2
Veszélyes kihallgatás	8
Még egy perc Isten jelenlétében	8
Hírek, imatárgyak	12

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu metegyhaz@wjlf.hu

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor
Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalban.